

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นตารางประกอบ
ความเรียง ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของตัวอย่างประชากร แสดงค่าจำนวน
และร้อยละ (ตารางที่ 1-4)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการพยาบาล (ตารางที่
5-7)

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของตัวอย่างประชากร

ตารางที่ 1 : จำนวนพยาบาล แยกตามอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก และการฝึกอบรมในขณะปฏิบัติงานในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก

สถานภาพส่วนบุคคล		จำนวน	ร้อยละ
อายุ			
20-25 ปี		7	23.33
26-30 ปี		14	46.67
31-35 ปี		9	30.00
รวม		30	100.00
ระดับการศึกษา			
ประกาศนียบัตร เทียบเท่าอนุปริญญา		2	6.67
ปริญญาตรีและประกาศนียบัตร เทียบเท่าปริญญาตรี		28	93.33
รวม		30	100.00
ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก			
1-5 ปี		12	40.00
6-10 ปี		15	50.00
11-15 ปี		3	10.00
รวม		30	100.00

ตารางที่ 1 (ต่อ)

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
การฝึกอบรมในขณะปฏิบัติงานในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก		
เคย	30	100.00
ไม่เคย	0	0
รวม	30	100.00

จากตารางที่ 1 แสดงว่าพยาบาลส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในระหว่าง 26-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.67 และมีจำนวนน้อยที่สุด คือร้อยละ 23.23 ระดับการศึกษาของพยาบาลส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หรือประกาศนียบัตรเทียบเท่าปริญญาตรีถึงร้อยละ 93.33 ส่วนประสบการณ์ในการปฏิบัติงานในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก พยาบาลส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ทำงานอยู่ระหว่าง 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.0 และมีจำนวนน้อยที่มีประสบการณ์สูงกว่า 10 ปีขึ้นไป มีเพียงร้อยละ 10.0

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวนผู้ป่วย แยกตามเพศ อายุ ระดับความรู้สึ และการใช้เครื่องมือ
ในการรักษาพิเศษ

สถานภาพส่วนบุคคล		จำนวน	ร้อยละ
เพศ			
ชาย		19	59.38
หญิง		13	40.62
รวม		32	100.00
อายุ			
20-30 ปี		7	21.87
31-40 ปี		3	9.37
41-50 ปี		11	34.38
51-60 ปี		11	34.38
รวม		32	100.00
ระดับความรู้สึก			
รู้สึก		21	65.62
ไม่รู้สึก		11	34.38
รวม		32	100.00

ตารางที่ 2 (ต่อ)

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
การใช้เครื่องมือในการรักษาพิเศษ		
ใส่ท่อช่วยหายใจและใช้เครื่องช่วยหายใจกับเครื่อง Monitor ทาง ๆ	15	46.88
ใส่ท่อช่วยหายใจและใช้เครื่อง Monitor ทาง ๆ	14	43.75
ใช้เครื่อง Monitor ทาง ๆ	3	9.37
รวม	32	100.00

จากตารางที่ 2 แสดงว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 59.38 เป็นผู้ป่วยที่รู้สึกดีมากกว่าผู้ป่วยที่ไม่รู้สึก คิดเป็นร้อยละ 65.62 ระยะเวลาของผู้ป่วยส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 41-60 ปี และอายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวนเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ 34.38 การใช้เครื่องมือในการรักษาพิเศษ พบว่าผู้ป่วยทุกคนมีการใช้เครื่องมือในการรักษาพิเศษ และส่วนใหญ่เป็นผู้ป่วยที่มีเครื่องช่วยหายใจ และเครื่อง Monitor ทาง ๆ ติดอยู่ คิดเป็นร้อยละ 46.88 และเป็นผู้ป่วยที่ต้องใส่ท่อช่วยหายใจ และมีเครื่อง Monitor ทาง ๆ ติดอยู่ด้วย คิดเป็นร้อยละ 43.75

ศูนย์วิทยุโทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 จำนวนของกิจกรรมการพยาบาลจากการสังเกต จำแนกตามประเภท
ของกิจกรรม

ประเภทของกิจกรรมการพยาบาล	จำนวน	ร้อยละ
การวัดสัญญาณชีพ	42	23.33
การอาบน้ำบนเตียง	31	17.22
การดูดเสมหะ	30	16.22
การฉีกยา	27	15.00
การให้อาหารทางสายยาง	22	12.22
การเปลี่ยนท่าและพลิกตัว	22	12.22
การทำแผล	6	3.33
รวม	180	100.00

ตารางที่ 3 แสดงถึงจำนวนกิจกรรมการพยาบาลในหน่วยอภิบาล ผู้ป่วยหนัก ปฏิบัติขณะถูกสังเกต ส่วนใหญ่ได้แก่ การวัดสัญญาณชีพ คิดเป็นร้อยละ 23.33 รองลงไป ได้แก่ การอาบน้ำบนเตียง คิดเป็นร้อยละ 17.22 รองลงไป ได้แก่ การดูดเสมหะ คิดเป็นร้อยละ 16.68 ส่วนกิจกรรมที่มีจำนวนน้อยที่สุดได้แก่ การทำแผล คิดเป็นร้อยละ 3.33

ศูนย์เวชศาสตร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 เวลาที่ใช้ในการให้การพยาบาลของพยาบาล จำแนกตามประเภทของ
กิจกรรมการพยาบาล

ประเภทของกิจกรรมการ พยาบาล	ระยะเวลาที่ใช้ น้อยที่สุด	มัชฌิมฐาน	ระยะเวลา ที่มากที่สุด	ฐานนิยม
การวัดสัญญาณชีพ	15 วินาที	5 นาที	15 นาที	5 นาที
การอาบน้ำบนเตียง	15 นาที	25 นาที	60 นาที	30 นาที
การดูดเสมหะ	2 นาที	15 นาที	20 นาที	15 นาที
การนวด	2 นาที	5 นาที	30 นาที	5 นาที
การให้อาหารทางสายยาง	5 นาที	17.5 นาที	30 นาที	20 นาที
การเปลี่ยนท่าและพลิกตัว	5 นาที	10 นาที	20 นาที	10 นาที
การทำแผล	5 นาที	12.5 นาที	35 นาที	ไม่มี

จากตารางที่ 4 แสดงว่าเวลาที่พยาบาลใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมการพยาบาลนั้น กิจกรรมการอาบน้ำบนเตียงใช้เวลานานที่สุด (มัชฌิมฐาน = 25 นาที และฐานนิยม = 30 นาที) ส่วนกิจกรรมที่พยาบาลใช้เวลาสั้นที่สุด คือ การวัดสัญญาณชีพ (มัชฌิมฐานและฐานนิยม = 5 นาที)

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการพยาบาล มีดังนี้

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมกรรมการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก

ประเภทของผู้ป่วย	$\bar{X}$	S.D.	t
ผู้ป่วยรู้สึก	5.9	1.04	6.288***
ผู้ป่วยไม่รู้สึก	4.4	1.19	
รวมผู้ป่วยทั้ง 2 ประเภท	4.5	1.17	

*** P < .001

จากตารางที่ 5 แสดงว่าพยาบาลในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึก จะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรรมการพยาบาลเท่ากับ 5.9 ซึ่งแสดงว่าพยาบาลมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคน และเมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รู้สึก จะมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรรมการพยาบาล เท่ากับ 4.4 ซึ่งแสดงว่าพยาบาลมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคนเช่นกัน เมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรรมการพยาบาลของพยาบาล ขณะให้การพยาบาลผู้ป่วยทั้ง 2 ประเภท จะมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.5 ซึ่งแสดงว่าพยาบาลในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนักจะมีพฤติกรรมกรรมการในการดูแลผู้ป่วยในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก ในลักษณะมุ่งดูแลคน

เมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรม กรรมการพยาบาล จะพบว่า ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมกรรมการพยาบาลขณะให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รู้สึก จะมีค่าเท่ากับ 1.19 ซึ่งมากกว่า ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมกรรมการพยาบาล ขณะให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึก ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.04 แสดงว่าพฤติกรรมกรรมการพยาบาลของพยาบาล เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รู้สึก จะมีการกระจายของพฤติกรรมกรรมการพยาบาล มากกว่า เพื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึก

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรมการพยาบาล ระหว่างให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สติ กับค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรมการพยาบาล ระหว่างให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รู้สติโดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 แสดงว่าพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในหน่วยอภิบาลผู้ป่วยหนัก มีพฤติกรรมกรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคน เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สติ และผู้ป่วยที่ไม่รู้สติแตกต่างกัน

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนพยาบาลที่มีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลมุงกุแลคน และ
มุงงาน จำแนกตามพฤติกรรมคานตาง ๆ เมื่อใ้การกูแลผู้ปวยใน
หน่วยอภิบาลผู้ปวยหนัก

พฤติกรรมคานตาง ๆ	จำนวนพยาบาลที่มี พฤติกรรมกรรมการพยาบาล ที่มุงกุแลคน	จำนวนพยาบาลที่มี พฤติกรรม พยาบาลที่มุงงาน
1. คานกิริยาทาทางที่แสดงความเอาใจใส	30	0
2. คานกิริยาทาทางที่แสดงการยอมรับผู้ปวย	30	0
3. คานการแสดงออกของสีหน้าและสายตา	24	6
4. คานการพูดที่แสดงความเคารพใน ความเป็นบุคคล	10	20
5. คานการพูดเพื่อประคับประคองจิตใจ ของผู้ปวย	2	28
6. คานการสัมผัสผู้ปวย	11	19
7. คานระยะทางระหว่างพยาบาลกับผู้ปวย ขณะใ้การพยาบาล	30	0

จากตารางที่ 6 แสดงว่าพฤติกรรมคานกิริยาทาทางที่แสดงความเอาใจใส
คานกิริยาทาทางที่แสดงการยอมรับผู้ปวย การแสดงออกของสีหน้าและสายตา คาน
ระยะทางระหว่างพยาบาลและผู้ปวย ขณะใ้การพยาบาล จะมีจำนวนพยาบาลที่มี
พฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุงกุแลคนมากกว่าจำนวนพยาบาลที่มีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่
มุงงาน ส่วนพฤติกรรมคานการพูดที่แสดงความเคารพในความเป็นบุคคล คานการพูด
เพื่อประคับประคองจิตใจของผู้ปวย และคานการสัมผัส จะมีจำนวนพยาบาลที่มีพฤติกรรม
กรรมการพยาบาลที่มุงกุแลคน นอยกว่าจำนวนพยาบาลที่มีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุงงาน

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบจำนวนพยาบาลที่มีพฤติกรรมกรทพยาบาลที่มุ่งดูแลคน และมุ่งงานในพฤติกรรมต่าง ๆ ระหว่างเมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รัฐศึ กับเมื่อให้ การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รัฐศึ

พฤติกรรมต่าง ๆ	ผู้ป่วยรัฐศึ		ผู้ป่วยไม่รัฐศึ		χ^2
	จำนวนพยาบาลที่มี พฤติกรรมกรทพยาบาล ที่มุ่งดูแลคน	จำนวนพยาบาลที่มี พฤติกรรมกรทพยาบาล ที่มุ่งงาน	จำนวนพยาบาลที่มี พฤติกรรมกรทพยาบาล ที่มุ่งดูแลคน	จำนวนพยาบาลที่มี พฤติกรรมกรทพยาบาล ที่มุ่งงาน	
1. กำนกริยหำทหำงที่แสดงควมเออใจใส่	29	1	29	1	ไม่ททดสอบ
2. กำนกริยหำทหำงที่แสดงกรยอมรับผู้ป่วย	30	0	30	0	ไม่ททดสอบ
3. กำนกรแสดงออกของสีหน้าและสยท	27	3	22	8	(P = .031)
4. กำนกรททที่แสดงควมเครทในควมเป็นบุคคล	26	4	9	21	15.06***
5. กำนกรททเพื่อประคั้นประคองกำจิจใจของผู้ป่วย	18	12	2	28	14.06***
6. กำนกรลิมขัศ	18	12	9	21	5.82*
7. กำนระยะหำงระหว่ำงพยบลกับผู้ป่วยขณะให้กร พยบล	30	0	30	0	ไม่ททดสอบ

* P < .05, *** P < .001, P = .031 (เบิกทกรง Binomial)

จากตารางที่ 7 แสดงว่าพฤติกรรมกรรมการพยาบาลในค่าน กิริยาท่าทางที่แสดงความเอาใจใส่ ค่านกิริยาท่าทางที่แสดงการยอมรับผู้ป่วย และค่านระยะห่างระหว่างพยาบาลกับผู้ป่วยขณะให้การพยาบาล มีจำนวนพยาบาลที่มีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคนเหมือนกัน ทั้งขณะให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึกและไม่รู้สึก

พฤติกรรมค่านการแสดงออกของสีหน้า และสายตา พบว่าขณะที่พยาบาลให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึกและไม่รู้สึก จะมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคนมากกว่ามุ่งงาน แต่ขณะให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึกจะมีพยาบาลที่มีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคน 27 คน ซึ่งมากกว่าขณะให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รู้สึก ซึ่งมี 22 คน เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ตาราง Binomial test พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .031 แสดงว่าพยาบาลมีพฤติกรรมกรรมการค่านการแสดงสีหน้า และสายตาแตกต่างกัน เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึก กับผู้ป่วยที่ไม่รู้สึก

พฤติกรรมค่านคำพูดที่แสดงความเคารพในความเป็นบุคคล พบว่าขณะที่พยาบาลให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึก จะมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคนเป็นส่วนใหญ่คือ 26 คน แต่เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รู้สึกจะมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคนน้อยกว่ามุ่งงาน คือมี 9 คน เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยการทดสอบไคสแควร์ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 แสดงว่าพยาบาลมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลแตกต่างกันในค่านคำพูดที่แสดงความเคารพในความเป็นบุคคล เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึกและไม่รู้สึก

พฤติกรรมค่านการพูดเพื่อระคับระคองจิตใจผู้ป่วย พบว่าขณะที่ให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึก พยาบาลจะมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคนมากกว่ามุ่งงานคือ 18 คน แต่เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รู้สึกจะมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลที่มุ่งดูแลคนน้อยกว่ามุ่งงาน คือ 2 คน เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยการทดสอบไคสแควร์ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 แสดงว่าพยาบาลมีพฤติกรรมกรรมการพยาบาลแตกต่างกันในค่านการพูดเพื่อระคับระคองค่านจิตใจของผู้ป่วย เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึก และผู้ป่วยไม่รู้สึก

พฤติกรรมด้านการสัมผัสผู้ป่วยพบว่า ขณะให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึก พยาบาล จะมีพฤติกรรมพยาบาลที่มุ่งดูแลคนมากกว่ามุ่งงาน คือมี 18 คน แต่เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่ไม่รู้สึกจะมีพฤติกรรมพยาบาลที่มุ่งดูแลคนน้อยกว่ามุ่งงานคือมี 9 คน เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยการทดสอบไคสแควร์ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แสดงว่าพยาบาลมีพฤติกรรมพยาบาลในด้านการสัมผัสผู้ป่วยแตกต่างกัน เมื่อให้การพยาบาลผู้ป่วยที่รู้สึกกับ ผู้ป่วยที่ไม่รู้สึก

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย